

In 1987 overleed de Britse celliste Jacqueline du Pré. Tot op vandaag geldt ze als één van de meest gevierde en gekoesterde klassieke muzikanten. Niet enkel door haar weergaloze virtuositeit en innemende manier van spelen, maar evengoed door haar levenslustige persoonlijkheid en goedlachse natuur. 'Jackie' was larger than life: een wereldvermaard genie zonder sterallures, maar met een hart van goud.

Toen ik zo'n 14 jaar geleden voor het eerst een opname van Jackie hoorde, was ik totaal verkocht. Ik ben me in haar leven en werk beginnen te verdiepen en raakte al snel door haar gefascineerd. Ik voelde veel affiniteit en begon door het leven te navigeren met Jackie als kompas. Ze werd mijn *compagnon de route*.

Jacqueline du Pré kreeg op 28 jaar te horen kreeg dat ze MS had. Op de site van MS-liga Vlaanderen lees ik dat multiple sclerose "de aandoening met 1000 gezichten" wordt genoemd, omdat ze leidt tot heel verschillende, al dan niet zichtbare symptomen en omdat het ziekteverloop enorm divers en onvoorspelbaar is. Uit talloze naslagwerken en gesprekken met nabestaanden weet ik dat Jackie werd geconfronteerd met een bijzonder heftige en agressieve variant van MS. Een lotsbestemming waar ze zich moedig mee probeerde te verzoenen in een wereld die -ook op medisch vlak- nog niet was wat ze vandaag is.

In de voorstelling die ik over Jackie maak, probeer ik zo dicht mogelijk bij haar te komen en haar, dankzij de magie van theater, mijn lichaam te lenen.

Omdat ik haar levensverhaal wil vertellen en tegelijk ook haar prachtige persoonlijkheid wil laten voelen, voorbij de beperkte kracht van woorden.

Omdat ik haar de tranen wil geven die ze, door haar ziekte, fysiek niet kon maken. Noem het een soort postume troost.

Omdat ik de menselijke verbinding en het leven wil vieren in al haar (soms heftige) onvoorspelbaarheid.

Dit proces vereist de nodige nederigheid. Als *able bodied* persoon kan ik slechts via abstractie raken aan de fysieke en mentale strijd die Jackie heeft doorgemaakt, zonder de realiteit uit de weg te gaan.

Jackie gaat dan ook in de eerste plaats over troost en verschillende gradaties van verlies. Verlies van controle, van vertrouwen.

Ik heb er met andere woorden voor gekozen om in te zoomen op de specifieke worstelingen van Jackie zelf, vanuit het besef dat je onmogelijk uitspraken kunt doen over MS in het algemeen, maar binnen de kunsten wel kunt inhaken op hoe

heel persoonlijke gevechten -hoe verscheiden ook- onze universele verbondenheid kunnen blootleggen.

Het gaat dan ook algemener over hoe omgaan met groter wordende fysieke beperkingen door welke ziekte of aandoening dan ook.

In the end hoop ik vooral te belichten hoe we net in onze specifieke kwetsbaarheid kunnen verbinden en de ogen kunnen openen voor de andere (zoekende) mens. Hoe we omgaan met de soms harde onvoorspelbaarheid van het leven.

Daarbij ben ik gedragen door een fantastische ploeg mensen die elk op hun manier bijgedragen hebben tot de uiteindelijke voorstelling: Daan Borloo (dramaturgie), Renée Goethijn (coach), Bérengère Bodin (bewegingscoach), Jana Roos (kostuum en scenografie) en Rik Teunis (licht en techniek).

Een warme welkom aan allen!

Lien Wildemeersch